

en husholdning, der omfatter flere personer. Bl.a. er en række basisudgifter næsten ikke påvirket af, om de vedrører en eller flere personer.

Der er med forskellen mellem hjælpen til den enlige og hjælpen til hver af ægtefællerne *gjort op med*, hvordan denne forskel i de løbende husholdningsudgifter skal afhjælpes, og det er derfor ikke hensigtsmæssigt, at der i praksis sker en udhuling heraf ved beregningen af hjælpen til boligudgifter.

Det foreslås derfor lovfæstet, at der til såvel ægtepar som enlige ydes et supplement til boligudgifter i de tilfælde, hvor disse overstiger 25 pct. af det beløb, der ydes efter § 43, stk. 1, 1. pkt.

Til sammenligning kan nævnes, at der efter de regler for betaling for beskyttede boliger, som socialministeriet har fastsat i medfør af bistandslovens § 86, som udgangspunkt kræves 25 pct. af husstandsindkomsten, uanset om beboeren er gift eller enlig.

En sådan ligestilling mellem ægtepar og enlige vil kunne medføre, at enlige i forhold til hidtidig praksis kan få forøjet deres hjælp med op til 300 kr. månedlig.

Forslaget skønnes at medføre merudgifter på ca. 15–25 mill. kr. årligt.

Til § 3

Personer, som hidtil har fået deres hjælp reduceret til under niveauet efter § 43, stk. 1, 1. pkt., på grund af forventede fremtidige merudgifter til bor-

nepasning, transport m.v., vil i tiden op til lovændringens ikrafttræden »have haft rådighed over« et beløb, der er mindre end § 43, stk. 1-beløbene.

Det foreslås derfor, at de skal have samme sikkerhed for mindst at få rådighed over beløbet i § 43, stk. 1, 1. pkt., som nye kontanthjælpsansøgere, hvis hidtidige levestandard og rimelige faste udgifter giver baggrund for en hjælp på dette niveau.

Overgangsbestemmelsen forudsætter, at der ved lovens ikrafttræden i socialforvaltningerne foretages en gennemgang af de løbende sager, hvor der ydes hjælp efter § 37, stk. 4, eller § 43, med et mindre beløb end det, der er angivet i § 43, stk. 1, 1. pkt., uanset at det hidtidige levestandard svarer til eller ligger over § 43-niveauet.

Økonomiske og administrative konsekvenser

Forslaget skønnes som helhed at medføre merudgifter på 25–35 mill. kr. årligt, der fordeler sig ligeligt mellem stat og kommune.

Da der med forslaget tilnærmelsesvis indføres faste takster for den kontanthjælp, der skal udbetales efter udløbet af 9-måneders perioden, og den skønsmæssige vurdering derfor falder bort, må det antages, at forslaget indebærer en administrativ lettelse. Der skulle herved være skabt mulighed for, at sagsbehandlingen i det enkelte tilfælde kan koncentrere sig om rådgivning og vejledning med henblik på at bringe ansøgeren ud af de vanskeligheder, der ligger til grund for hjælpen.